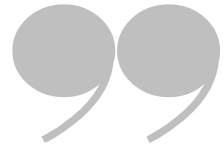

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Veronika-kendő

Egy karvalycsőrhez hasonló
szájú, vérvörös rúztól cserepes
ajkú öreg nővel futottam össze
a bevásárlóközpontban. *Miért
jött ide? Ez a templom nem magának
való. Úgy méregetett, mintha egér
lennék, és hamarosan lecsapna rám.
Több dolgot kell vennem. Ajándékokat
meg az elromlott iPhone-töltőmet is ki
kell cserélnem. Meg se hallgatott.
Elővett egy fehér, lepedőszerű rongyot,
gyűrött és foltos lepel, halványan valami
fej lenyomata rajzolódott ki a foltokból.
Töltőtolla van? Bólintottam. Vegye
elő, törölje bele a rongyba, törölje
az arcba a tintát. De hát minek?
Magam sem tudom miért, elővettem
a tollat. A kupakkal szerencsétlenkedtem.
Gyorsabban, a vezeklés kezdetének
jó lesz. Ömlött a tinta a tollból, egészen
átitatta a rongyot, de az arc ettől
kevésbé lett kivehető. Ez az. Ha
eltűnik az arc, van még esélye. Mire?
Magának el kell mázolnia minden
megváltás reményét. Szétnyílt
a csőre, a madártorokban valami
rég lenyelt zsákmány vonaglott. Nem
érett meg rá, hogy reményt közvetítsen.
A sötétkék tinta folt mint egy viharfelhő
a fehér égen, kitakart minden láthatót.
Látja, megy ez. Most pedig megetetem.*

Harmattan

Mintha egy álomból ki- s bejárnánk, a sivatag felkerül az égbe. Ködnek hinnéd, ha a köd némi nedvességet jelentene, nem ezt a porszáraz, szemet könnytelenítő kíméletlen fényt, amiben a tisztánlátás homály, s a homály átlátszóbb az ivóvíznél. Álmainkban testvérek vagyunk. Afrikai az atmoszféra, amely távoli törzseket tesz egy országgá, egy családon belül is idegeneket ültet egy asztalhoz, harmattan, mondd, harmattan telepszik a megszokott rítusokra, a köszönés, az elköszönés idegen arcvonásokat tesz megszokottá, és távolítja az ismerős részleteket. Beült hozzánk egy teve a vacsorához, észre se vettük. A sivatag hajója, afféle senki által észre nem vett jelzőbója, ott vonul egyik arctól a másik arcig, pergamenszáraz bőre, testében felhalmozott vízkészlete nyugtalanító bizonyosság: nem ismerjük egymást, így vagyunk vértestvérek. Mintha ez a szó: *szövetség* széthúzásból állna, az ártatlan rutinérdeklődés mondatfoszlányai mögül egy idegen géphang: „üdvözlöm” tűnik elő. Mindenki ruhája szöveteiben csontszáraz homokszemeket fedezünk fel. Hirdetjük, egy család vagyunk.